

« Χαῖρε, μυστηρίου τοῦ φρικτοῦ καί ἀκαταγνώστου,
Παρθένε, θεία φανέρωσις »¹

Μακαριωτάτου
Ἀρχιεπισκόπου Κύπρου
κ.κ. Χρυσουστόμου Β'

Τά ἔργα τοῦ Θεοῦ λέγει ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας γίνονται «ἀφοψητί καί θορύβου δίχα παντός». Ὁ Θεός ἐργάζεται τά ἔργα Του σιωπηλά, μακριά ἀπό κάθε θόρυβο καί ἐπίδειξη. Τέτοιο εἶναι καί τό ἔργο τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου. Στήν ἀποκάλυψη - φανέρωση αὐτοῦ τοῦ «φρικτοῦ καί ἀκαταγνώστου μυστηρίου» τοῦ «χρόνοις αἰωνίοις σεσιγημένου»², τοῦ «ἀποκεκρυμμένου ἀπό τῶν αἰώνων ἐν τῷ Θεῷ»³, βασικότατο ρόλο διαδραμάτισεν ἡ Παρθένος Κόρη τῆς Ναζαρέτ.

Γιά πρώτη φορά συναντοῦμε τήν Κυρία Θεοτόκο στόν Κῆπο τῆς Ἐδέμ. Ἡ γυναίκα τοῦ «Πρωτευ-αγγελίου»⁴ δέν εἶναι ἄλλη ἀπό τήν Ὑπεραγία Θεοτόκο. Ἐκεῖ ὁ Θεός προλέγει τήν κατάλυση τῆς βασι-

λείας τοῦ πρωταίτιου τῆς πτώσης τῶν Πρωτοπλάστων διαβόλου καί τήν ὀριστική συντριβή του ἀπό τόν Υἱό τῆς Παρθένου.

Ἀπό τότε, καί σέ ὅλο τό μακρό χρονικό διάστημα τῆς ἐτοιμασίας τοῦ κόσμου γιά νά δεχθεῖ τόν Μεσσία, μέ πολλούς τρόπους ὁ Θεός ἔδωσε συμβολική εἰκόνα τῆς παρουσίας τῆς Μητέρας τοῦ Υἱοῦ Του. Τέτοια θαυμαστά γεγονότα καί ἱερά ἀντικείμενα τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης πού δίνουν αὐτή τήν εἰκόνα τῆς Θεοτόκου, κατονομάζει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός καί ὁ Ἐπίσκοπος Κερνίκης καί Καλαβρύτων Ἡλίας Μηλιάτης σέ ἀποσπάσματα λόγων τους, πού παραθέτουμε εὐθύς ἀμέσως.

Γράφει ὁ ἱερός Δαμασκηνός⁵: «Σύ Παρθένε, ὑπῆρξες ἡ Ἐδέμ, πολύ περισσότερο ἱερή καί θεία ἀπό

1. Κανὼν εἰς τήν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον, Ἦχος β' τῷ Σαββάτῳ ἑσπέρας. Ποίημα Μητροφάνους Μητροπολίτου Σμύρνης.

2. Ρωμ. ιδ', 24.

3. Ἐφεσ. γ', 9.

4. Γεν. γ', 15.

5. Ἐγκώμιον εἰς τήν πάνσεπτον Κοίμησιν τῆς Θεομήτορος Α', § 9 στ. 10-30, Ἔκδ. Ἀπ. Διακονίας.

Παναγία ἔνθρονη ἀνάμεσα στούς
ἀγίους Γεώργιο καί Νικόλαο,
16ος – 17ος αἰώνας, ἀπό ναό
Ἀγ. Γεωργίου, Βατυλή, Βυζαντινό
Μουσείο Ἱ.Α.Μ.

τὴν παλαιά. Διότι σ' ἐκεῖνη μὲν κατοικοῦσεν ὁ Ἀδάμ ὁ χοϊκός, ὁ θνητός, σέ σένα ὅμως ὁ Κύριος ὁ οὐράνιος. Σένα σέ προεικόνισεν ἡ κιβωτός⁶ πού φυλάσσει τὸ σπέρμα τοῦ δευτέρου, τοῦ ἀναγεννημένου κόσμου... Ἐσένα ἡ βάτος⁷ προέγραψε καί προεχάραξαν αἱ πλάκες, πού ἔγραφεν ὁ ἴδιος ὁ Θεός καί ἡ κιβωτός τοῦ νόμου προϊστόρησε καί τόσο φανερά προτύπωσαν ἡ στάμνος ἡ χρυσὴ καί ἡ λυχνία καί ἡ τράπεζα καί ἡ ράβδος τοῦ Ἀαρών πού βλάστησε. Διότι ἀπό

σένα ἀνεβλάστησε σωματικῶς ἡ φλόγα τῆς θεότητος.... τὸ θεῖο, τὸ οὐράνιο μάννα... τὸ φῶς τὸ αἶδιο καί ἀπλησίαστο, ὁ ἄρτος τῆς ζωῆς ὁ οὐράνιος, ὁ ἀγεώργητος καρπός».

Ὁ δε Ἐπίσκοπος Κερνίκης Ἡλίας παρατηρεῖ¹⁰: «Τοῦτο τὸ ἀπόκρυφον μυστήριον τῆς θείας οἰκονομίας... προεμήνυεν... ἡ κλίμαξ¹¹ τοῦ Ἰακώβ, τῆς ὁποίας ἡ κεφαλὴ ἀφικνεῖτο εἰς τοὺς οὐρανοὺς καί οἱ ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ ἀνέβαινον καί κατέβαινον ἐπ' αὐτῆς, ἐπειδὴ καί διὰ μέσου τῆς Μαρίας ὁ Θεός ἐκατέβηκεν εἰς τὴν γῆν καί ἔγινε θνητός ἄνθρωπος, καί ὁ ἄνθρωπος ἀνέβηκεν εἰς τοὺς οὐρανοὺς καί ἀπέκτησε τὴν προτέραν ἀθανασίαν... Αὐτὴ ἡ Θεομήτωρ ἦτο ὄντως ἡ ἐπτάφωτος λυχνία¹² τῶν ἐπτά χαρισμάτων τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, μέ τὰ ὁποῖα (Μ. Ἀθανάσιος) ἔλαμπε ἀπὸ τοὺς πρώτους χρόνους τῆς ἡλικίας... Αὐτὴ ἦτο τὸ χρυσοῦν θυμιατήριον, ὅπου ἐκράτησεν ἀφλέκτως τὸ πῦρ τῆς θεότητος... Αὐτὴ τὸ θεῖον ἱλαστήριον, ὅπου ἐπεσίαζαν ὄχι τὰ Χερουβεὶμ, ἀλλ' αὐτὴ ἡ δύναμις τοῦ Ὑψίστου. Αὐτὴ ἡ θεοδόχος γαστήρ τὰ ὄντως ἅγια τῶν ἀγίων, ὅπου ἄπαξ εἰσηλθεν ἀσπόρως καί ἐξῆλθεν ἀφθόρως ὁ ἀθάνατος Ἀρχιερεὺς, ὅταν «ὁ Λόγος σάρξ ἐγένετο».

6. Ἐξοδ. κε', 9-21.

7. Ἐξοδ. γ', 1-3.

8. Ἐξοδ. ιστ'.

9. Ἀριθμ. ιζ', 16-25.

10. παρά Π. Χριστοδουλιᾶ, *Ἡ Παναγία*, σελ. 12-13.

11. Γεν. κη', 12-13.

12. Ἐξοδ. κε', 29, 30. Λευϊτ. γ', 31. Β' Παραλ. ιγ', 1.

Καί τέλος ἐσύ εἶσαι ὁ κῆπος ὁ κλεισμένος ὅπου ὁ σατανικός ὄφις δέν ἐτόλμησε νά χύσει τό θανατηφόρο φαρμάκι του. Ἐσύ εἶσαι τό ὑψηλόν ὄρος τοῦ προορισμοῦ, ὅπου δέν ἐσκέπασεν ὁ κατακλυσμός τῆς ἁμαρτίας. Ἐσύ εἶσαι ὁ κρίνος τῆς παρθενίας, ὅπου ἄν καί ἐβλάστησες, ἀνάμεσα εἰς τάς ἀκάνθας τῆς κοινῆς δυστυχίας, δέν ἔχασες οὔτε τό ἀργυροχρυσόχρουν κάλλος».

Εἰκόνα τῆς Κυρίας Θεοτόκου βλέπουν οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας καί σέ σημαντικά καί ἐπιφανῆ γυναικεῖα πρόσωπα, πού ἔπαιξαν σπουδαῖο ρόλο στήν Π. Διαθήκη, ὅπως ἡ Σάρρα, ἡ Δεββώρα, ἡ Ἐσθήρ καί ἡ Ἰουδίθ. Ἡ Σάρρα ἡ σύζυγος τοῦ Ἀβραάμ, ὡς μητέρα τοῦ ἐκλεκτοῦ λαοῦ, εἶναι ὁ τύπος τῆς Παναγίας, ἡ ὁποία εἶναι μητέρα τοῦ νέου λαοῦ, τοῦ Ἰσραήλ τῆς χάριτος. Ἡ Δεββώρα, ἡ Ἐσθήρ καί ἡ Ἰουδίθ, πού χρημάτισαν ἐλευθερώτριες τοῦ λαοῦ των, σέ δύσκολες στιγμές τῆς ἱστορίας του καί τόν ἔσωσαν ἀπό τρομερούς καί ἀδίστακτους ἐχθρούς, προτυπώνουν ἐπίσης τήν Ἀειπάρθενο Κόρη τῆς Ναζαρέτ, ἡ ὁποία ὑπῆρξε Μητέρα τοῦ Χριστοῦ μας, ὁ Ὅποιος ἔσωσε ὅλο τόν κόσμο ἀπό τόν νοητό ἐχθρό, τόν διάβολο καί ἀπό τήν ἁμαρτία.

Ἐκεῖνοι πού μίλησαν πῶς καθαρά γιά τό πρόσωπο τῆς Παναγίας εἶναι οἱ Προφῆτες, ὅπως οἱ Δαυΐδ, Ἡσαΐας, Ζαχαρίας Δανιήλ, Ἰεζεκιήλ¹³. Πῶς γνωστή εἶναι ἡ προφητεία τοῦ Ἡσαΐα πού λέγει: «Ἰδού ἡ Παρθένος ἐν γαστρὶ ἔξει καί τέξεται Υἱόν καί καλέσουσι τό ὄνομα αὐτοῦ Ἐμμανουήλ»¹⁴.

Αὐτή λοιπόν τήν ὁποία περίμεναν ἡ γῆ καί ὁ οὐρανός, ὅταν ἔφθασε τό «πλήρωμα τοῦ χρόνου»¹⁵, ἦλθε. Ἦλθε ὡς δῶρο τοῦ Θεοῦ στόν Ἰωακείμ καί τήν Ἄννα. Ὁ ἱερός Δαμασκηνός γράφει: «Ὁ ἀγαθός Θεός ἔσχυψε καί εἶδε καί λυπήθηκε κατάβαθα τό πλάσμα τοῦ δικοῦ του χειριοῦ. Καί ἐπειδή θέλησε νά τό σώσει, λύει μέ τήν χάρη του τή στείρωση τῆς Ἄννας, πού ἐφρονοῦσε τά ὑψηλά καί θεῖα. Καί αὐτή γεννᾷ κόρη, ὅμοια πρός τήν ὁποῖαν οὔτε πρωτότερα εἶχε γεννηθεῖ, οὔτε ἄλλη φορά θά γεννηθεῖ»¹⁶.

Κατά τήν παράδοση ὁ Ἰωακείμ καί ἡ Ἄννα, σύμφωνα μέ τήν ὑπόσχεση πού εἶχαν δώσει στόν Θεόν, «ἀνδρωθεῖσαν ... ἤδη τήν κόρην, ὡς μηκέτι δεῖσθαι προσανέχειν τῇ θηλῇ, ἀποδοῦναι τῷ Θεῷ, καί πληρῶσαι τήν ἐπαγγελίαν καί προσάγειν ναῶ ἐσπουδάσθη»¹⁷. Μόλις

13. Ἰεζ. μδ', 1-2.

14. Ἡσ. ζ', 14.

15. Γαλ. δ', 4.

16. Ἰ. Δαμασκηνοῦ.

17. Γρηγόριος Νύσσης.

δηλ. ἐμεγάλωσεν ἡ κόρη των καί δέν εἶχε πλέον ἀνάγκη νά θηλάζει, σκέφθηκαν νά τήν ἀποδώσουν στόν Θεόν, νά τήν φέρουν στόν ναόν καί νά ἐκπληρώσουν ἔτσι τή γνωστή ὑπόσχεσή τους.

Ἐκεῖ στόν Ναό, ὅπως λέγει ὁ ἱερός Δαμασκηνός, "διατρίβει ἡ Παρθένος, μακράν ἀπό τοὺς ἄλλους, μέ ἀναστροφή καθαρή καί ἀγνή... Καί ἔτσι, ἀφοῦ φυτεύθηκε μέσα στόν οἶκο τοῦ Θεοῦ καί καλλιιεργήθηκε ἀπό τό Πνεῦμα τό Ἅγιον, ὡς ἄλλη ἐλαία κατάκαρπος ἔγινε κάθε ἀρετῆς κατοικητήριο. Τόν νοῦ της τόν ἀπομάκρυνε ἀπό κάθε βιοτική ἐπιθυμία καί διατήρησε παρθένο τήν ψυχή μαζί μέ τό σῶμα, ὅπως ἄρμοζε σ' ἐκείνην πού ἔμελλε νά ὑποδεχθεῖ στά σπλάγχνα της τόν Θεό. Διότι ἐφ' ὅσον ὁ Θεός εἶναι Ἅγιος, σέ ἀγίουσ ἀναπαύεται»¹⁸.

Ἔτσι πέρασαν τά χρόνια μέσα στήν προσευχή καί τή λατρεία τοῦ Θεοῦ, ὥσπου ἤλθεν ἡ ὥρα νά παραλάβει ἀπό τόν Ναό ὁ δίκαιος Ἰωσήφ τό σκεῦος τῆς ἐκλογῆς τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἀγαθὴ πρόνοια τοῦ Θεοῦ εὐδόκησε νά χαρίσει στήν ἀγνή Κόρη τῆς Ναζαρέτ προστάτη ἄξιο καί εὐλογημένο.

Ἀπ' ἐδῶ καί πέρα πλέον, ἀπό τήν ὥρα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, ἡ Καινή Διαθήκη μᾶς δίνει στοιχεῖα τά ὅποια μᾶς βοηθοῦν νά σχηματίσουμε κάπως τήν εἰκόνα τοῦ μεγαλείου τῆς

θυγατέρας τοῦ Ἰωακείμ καί τῆς Ἄννας· ἐκείνης γιά τήν ὁποία ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος θά πεῖ ὅτι εἶναι "ἡ μετὰ Θεόν θεός".

Τό γεγονός τοῦ Εὐαγγελισμοῦ της ἀπό τόν Ἀρχάγγελο Γαβριήλ μᾶς φανερώνει μιὰ ἀκτίνα τοῦ μεγαλείου της. Τήν κρίσιμη ἐκείνη ὥρα, πού ὀλόκληρη ἡ κτίση μέ κρατημένη τήν ἀναπνοή, περιμένει τήν ἀπάντησή της στήν εἶδηση πού τῆς προσκομίζει ὁ «Πρωτοστάτης ἄγγελος», τήν ὥρα πού ὅλα ἐξαρθῶνται ἀπό τό ναί ἢ τό ὄχι της, Ἐκείνη ταπεινά παραδίδεται στό θέλημα τοῦ Θεοῦ γιά τή σωτηρία τοῦ κόσμου. Ποιός μπορεῖ νά ἀτενίσει καί νά ἀνυμνήσει τήν ἄβυσσο τῆς καθαρότητος, τόν ὠκεανό τῆς ταπεινώσεως, τό ἀπροσμέτρητο ὕψος τῆς ὑπακοῆς της στό θεῖο θέλημα; Ἀλλά καί ποιός δέν αἰσθάνεται συγκλονισμό μπροστά στή σεμνότητα καί τή σύνεσή της, ὅταν σπεύδει «μετὰ σπουδῆς εἰς τήν ὀρεινήν»¹⁹, γιά νά συναντηθεῖ μέ τή συγγενῆ της τήν Ἐλισάβετ καί μέ συστολή νά τῆς ἐμπιστευθεῖ τό μεγάλο της μυστικό! Παράδειγμα φρόνησης καί σύνεσης γιά κάθε ἄνθρωπο, ἰδιαίτερα σήμερα πού ἡ σύναψη ἀνεύθυνων σχέσεων καί γνωριμιῶν μαστίζει ὄχι μόνο τοὺς νέους, ἀλλά ὀδηγεῖ στό ναυάγιο οἰκογένειες, πού ξεκίνησαν μέ τίς καλύτερες προοπτικές τό ταξίδι στή θάλασσα τοῦ ἔγγαμου βίου.

18. Ἡ Παναγία, σ. 29-30.

19. Λουκ. α', 39.

Ἄλλά καί ποιός μπορεῖ νά προσμετρήσει τό βάθος τῆς ὑπομονῆς τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, πού συμμετέχει στόν πόνο τοῦ Υἱοῦ της καί φθάνει νά τόν ἰδεῖ τανυσμένον ἐπί τοῦ Σταυροῦ; Ποιός μπορεῖ νά ἀτενίσει τό ἐκτυφλωτικό φῶς τῆς ἀκράδαντης πίστεως της, ἡ ὁποία τήν κάνει νά διατηρεῖ «ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς πάντα τά ρήματα ταῦτα»²⁰, ὅλα τά λόγια, γεγονότα καί περιστατικά πού ζεῖ κοντά στόν Ἐνανθρωπήσαντα Θεόν;

Ἔτσι ὅμως θά ἀποκτήσει παρησῖα ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Κρατώντας τά λόγια Του στήν καρδιά της, μελετώντας τα καί προσπαθώντας νά ἐμβαθύνει σ' αὐτά, θά κατορθώσει τά ἀκατόρθωτα.

Στό γάμο τῆς Κανᾶ εἶναι κεκλημένος ὁ Ἰησοῦς καί οἱ Μαθητές Του. Παρούσα ἐκεῖ καί ἡ Θεοτόκος. Στήν πιό κρίσιμη ὥρα, τότε πού τό κρασί τελείωσε καί ὁ νυμφίος βρέθηκε σέ ἀμηχανία μιᾶ ψυχῆ μένει ἡσυχῆ-ἀτάραχη, γιατί, αὐτή ἡ «γαλακτοτροφήσασα» τόν Υἱόν τοῦ Θεοῦ, ξέρει... Ἄντί ὁποιασδήποτε ἄλλης κινήσεως τρέχει στόν Υἱό της καί τοῦ λέγει πολύ ἀπλᾶ καί ἤρεμα τρεῖς λέξεις ὅλες κι ὅλες: «οἶνον οὐκ ἔχουσι». Ἡ Παρθένος γνωρίζει ἐκεῖνο πού κανένας ἄνθρωπος σ' ὀλόκληρο τό σύμπαν δέν ἐγνώριζε μέχρις ἐκεῖνη τήν ὥρα.

Εἶχε ἐμβαθύνει τόσο πολύ στό μυστήριο τοῦ Υἱοῦ της, ὥστε ΜΟΝΗ

ἐκεῖνη γνῶριζε ὅτι ὁ Ἰησοῦς μπορεῖ νά κάνει θαῦμα. Εἶχε φθάσει νά κατανοήσῃ τό μυστήριο τοῦ Θεανδρικοῦ Προσώπου· κατενόησε τήν θεία προέλευσή Του, τήν προαιώνια καταγωγή Του. Πίστευε ὅτι μποροῦσε ὁ Υἱός καί Θεός της νά δώσει κρασί ἀπό τό τίποτε. Γι' αὐτό πηγαίνει καί τοῦ τό λέγει. Καί ἡ ἀπάντησή τοῦ Ἰησοῦ: «Τί ἐμοί καί σοί γύναι, οὐπω ἔκει ἡ ὥρα μου». Τί σχέση ὑπάρχει μεταξύ μας, κυρία; Δέν ἦρθε ἀκόμη ἡ ὥρα μου. Φαίνεται σάν νά τήν περιφρονεῖ.

Αὐτόν τόν λόγο ἄν τόν ἔλεγε σέ ὅποιονδήποτε ἄλλον δέν θά καταλάβαινε τίποτε. Ὁ Χριστός μας ὅμως μιλοῦσε τήν ἴδια γλώσσα μέ τήν Παναγία. Καταλάβαινε ὁ ἕνας τόν ἄλλον. Ἦξερε ἐκεῖνη τί ἐννοοῦσε ὁ Χριστός λέγοντας: «δέν ἦλθε ἡ ὥρα μου».

Καί ἡ Παναγία προχωρεῖ σέ μιᾶ καταπληκτική, μεγαλειώδη κίνηση, ἀσύλληπτη ἀπό τό ἀνθρώπινο λογικό. Χωρίς νά πεῖ τίποτε στόν Ἰησοῦ στρέφεται στους ὑπηρέτες καί τούς λέει: «ὅ,τι ἄν λέγη ὑμῖν ποιήσατε». Ὅ,τι σᾶς πεῖ νά τό κάμετε.

Ἔχει πάρει τήν ἀπόφαση ἡ ἴδια νά ἀλλάξῃ τό ὠράριο τοῦ Θεοῦ. Μεταβάλλει τήν ἀπόφασή του. Ὅσο παράξενο κι ἄν σᾶς φανεῖ, αὐτό πού θά σᾶς πεῖ, κάνετε τό.

Μέ τή στάση της αὐτή μᾶς ἀποκαλύπτει ὅχι τή γνώση πού ἔχει γιά

20. Λουκ. β', 51.

τόν
Υιό της,
ὅτι μπορεί νά
κάμει θαῦμα· ἀλλά
τή δική της δύναμη. Γι
αὐτό καί ὁ Χριστός τῆς μίλη-
σε ἔτσι. «Τί ἐμοί καί σοί γῦναι»;
Ἦταν μία πρόκληση τά λόγια Του.
Μοῦ τό ζητᾶς ἐπειδὴ μέ γέννησες
καί μ' ἀνάθρεψες; Ἄν ἔχουμε κά-
ποια σχέση ἄλλη, δυνατότερη, ἐσω-
τερική δείξε το τώρα. Καί θά τό δεί-
ξεις πῶς; Ἐπιμένοντας. Κάτι τό
ὅποιο καί ἔκαμε ἡ Παναγία μας. Καί
τό θαῦμα ἔγινε.

Καί μόνο ἀπ' αὐτό τό περιστατι-
κό βλέπουμε τή δύναμή της καί τήν
παρρησία της ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.
Αὐτή δέ ἀκριβῶς ἡ παρρησία εἶναι
πού τήν καθιστᾶ "Δέσποινα τοῦ κό-
σμου". Κυρία, βασίλισσα, ἀρχόν-
τισσα τοῦ κόσμου ὀλόκληρου. Τήν
ἀποδεικνύει καί "Θεοῦ εὐδοκίαν",

ὅπως τήν ἀποκαλεῖ σ' ἓνα του
ὕμνο ὁ Ἅγιος Νεκτάριος.

Ἐδῶ θεμελιώνεται ἡ προ-
σευχή τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τήν
Ἵπεραγία Θεοτόκο. Γι' αὐτό
προσευχόμαστε στήν Πανα-
γία. Γι' αὐτό τῆς ζητᾶμε νά
μᾶς βοηθήσει. Τήν ἱκετεύουμε,
πέφτουμε στά γόνατα καί τήν
παρακαλοῦμε: «Σῶσε» μας. Τό
ξέρουμε, ἔχεις δύναμη, μεγάλη
δύναμη. Τόση, ὅση νά ἀλλάξει
τίς ἀποφάσεις τοῦ Θεοῦ. Νά
λέγει ὁ Θεός δέν ἦλθε ἡ ὥρα
μου καί Σύ νά φέρνεις τήν ὥρα
πρίν ἀπό τήν ὥρα. Δύναμη πού
τήν ἔχει ὄχι ἀπό τόν ἑαυτό της, ἀλλά
ἀπό τόν ἴδιο τόν Θεόν. Δύναμη πού
τῆς τήν ἔδωσε γιά νά τήν τιμήσει.

Ὁ Ἅγιος Νικόλαος Καβάσιλας σέ
μία ὀμιλία του στήν ἑορτή τῆς Κοί-
μησῆς λέει: «Ἄνθρωπος ἦταν (ἡ Πα-
ναγία). Ἀπό τοὺς ἀνθρώπους ἐβλά-
στησε. Κι ἦταν μέτοχος σέ κάθε κοι-
νό χαρακτηριστικό τοῦ ἀνθρωπίνου
γένους. Δέν κληρονόμησε ὅμως τήν
ἴδια νοοτροπία οὔτε παρασύρθηκε
ἀπό τήν τόσο μεγάλη κακία πού ἐπι-
κρατεῖ σ' αὐτή τή ζωή. Ἀλλά νίκη-
σε τήν ἀμαρτία κι ἀντιστάθηκε στή
φθοράν τῆς φύσεώς μας κι ἔδωσε
τέλος στήν κακία. Ἐγινε ἔτσι αὐτή
ἡ ἴδια ἁγία ἀπαρχή καί βάδισε πρῶ-
τη καί ὑπῆρξε ὁδηγός τῶν ἀνθρώ-
πων στό δρόμο πρὸς τόν Θεό. Για-
τί διατήρησε τή θέλησή της τόσο κα-
θαρή, σάν νά ἦταν μόνη σ' αὐτή τή
ζωή, σάν νά μὴν ὑπῆρχε κανεῖς
ἄλλος ἄνθρωπος οὔτε κανένα ἄλλο

πλάσμα νά είχε ποτέ δημιουργηθεί, σάν νά βρισκόταν μόνη μπροστά στον μόνο Θεό. Δέν συγκέντρωσε τήν προσοχή της σέ κανένα από τά κτίσματα ούτε προσηλώθηκε σέ τίποτε απολύτως από ό,τι υπάρχει στον κόσμο. Άλλά από τήν πρώτη κιόλας στιγμή πού ἤρθε ανάμεσα στους ανθρώπους, τούς αποχωρίστηκε κατά τό καλύτερο μέρος. Κι ἔτσι ἔχοντας ξεπεράσει ὅλη τήν κτίση, τή γῆ, τόν οὐρανό, τόν ἥλιο, τά ἀστέρια, τόν ἴδιο τόν χορό τῶν Ἀγγέλων, πού περιβάλλει τόν Θεό, δέν σταμάτησε παρά ἀφοῦ ἐνώθηκε μέ τόν καθαρό Θεό, ἡ καθαρῆ. Κι ἀναδείχθηκε ἱερότερη ἀπό τίς θυσίες, τιμιότερη ἀπό τά θυσιαστήρια γιά τόν Θεό, τόσο πιό ἅγια ἀπό τούς δικαίους καί τούς προφήτες καί τούς ἱερεῖς, ὅσο ἀγιότερος ἀπ' αὐτούς πού ἀγιάζονται εἶναι ἐκεῖνος πού τούς ἀγιάζει. Γιατί βέβαια κανείς δέν ἦταν ἅγιος πρὶν γεννηθεῖ ἡ μακαρία. Αὐτή πρώτη καί μοναδική, ἀπαλλαγμένη ἐντελῶς ἀπό τήν ἁμαρτία, παρουσιάστηκε νά εἶναι πραγματικά ἅγια, καί ἅγια ἁγίων κι ὅ,τι ἀκόμη περισσότερο θά μπορούσε κανείς νά πεῖ. Κι ἄνοιξε καί στους ἄλλους τήν πόρτα τῆς ἀγιοσύνης μέ τό νά ἔχει προετοιμασθεῖ κατάλληλα γιά τήν ὑποδοχή τοῦ Σωτήρα, ἀπό ὅπου ἦλθε ἡ ἀγιότης καί στους προφήτες καί στους ἱερεῖς καί σέ ὅποιονδήποτε ἄλλον ἀξιώθηκε νά συμμετάσχει στά θεῖα μυστήρια. Γιατί ὁ καρπός τῆς Παρθένου εἶναι ἐκεῖνος πού πρῶτος καί μόνος ἔφερε τήν ἀγιο-

τητα στον κόσμο».

Αὐτό τό ἐγκώμιο μᾶς δίνει ἀφορμή νά δοῦμε καί νά ἐξετάσουμε τίς σχέσεις μας πρῶτα μέ τόν Υἱό της, τόν Κύριο καί Θεό μας. Πιστεύουμε βαθείά καί δυνατά στον Χριστό; Εἶναι θερμή ἡ πίστη μας σάν τόν κόκκο σινάπεως;

Ἐπειτα μᾶς δείχνει τόν δρόμο ἐπικοινωνίας μέ τήν Παναγία μας. Εἶναι Μητέρα μας στοργική. Μᾶς καταλαβαίνει. Ὅταν φροντίζει νά πιοῦν κρασί οἱ καλεσμένοι τῆς Κανᾶ, δέν θά φροντίσει νά σκουπίσει τά δάκρυα τῶν παιδιῶν της; Αὐτό μᾶς ἀνοίγει τό δρόμο καί μᾶς ἐνθαρρύνει νά τῆς ζητᾶμε. Νά ζητᾶμε μέ πόθο καί πίστη, μέ τή βεβαιότητα ὅτι, ἂν αὐτό πού ζητᾶμε εἶναι σύμφωνο μέ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, σύμφωνο μέ τό συμφέρον τῆς ψυχῆς μας, θά μᾶς τό δώσει.

Καί τό σπουδαιότερο: μπορούμε κι ἐμεῖς νά γίνουμε ὅ,τι καί ἡ Παναγία. Τί; Νά κρατήσουμε κι ἐμεῖς στήν ἀγκαλιά τῆς ψυχῆς μας τόν Χριστό. Κρατώντας σφιχτά τίς ἐντολές Του καί τηρώντας τις μέ φρόνημα ἀγωνιστικό. Νά τίς «φυλάσσουμε» καί τότε θά εἴμαστε μακάριοι. Νά τόν κρατήσουμε μέ τό Μυστήριο τῆς Θεῖας Εὐχαριστίας, μέ τήν ἄδολη καί ἀνεπιτήδευτη ἀγάπη πρὸς τούς ἀδελφούς μας. Μέ τό θυσιαστικό πνεῦμα πρὸς πάντες. Νά τόν κρατήσουμε μέ τήν ὑπομονή, τήν ταπείνωση καί τήν καθαρότητα τῆς ψυχῆς.